

Sevebilmek Yeniden

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 29 Haziran 2013

Çimen yeşili gözleri vardı kızın. Hafif kalkık burnu, dağınık saçları ve muzip bakışlarıyla insanı kolayca etkileyebilen bir yapıya sahipti. Gözlerindeki ifade saflığını, içtenliğini öyle kolay ele veriyordu ki...

Esprileri havada uçuşan rengârenk balonlar gibiydi. Bir ölüyü bile güldürebilirdi; bununla beraber karakterinin bir diğer özelliği bastırılmış duygularının, sıradanlığa olan öfkesini yansıtıcısına sessiz ve ifadesiz oluşuydu. Bir anda neşeli gözleri buzdan bakışlara dönebiliyordu, bu bir anlamda onun kalkanıydı. Aslında bu kalkana bürünmek için çok erkendi ama bazı kendini bilmezler onu buna mecbur etmişti. Yıllar sonra öğreneceği doğru bildiğini sandığı bir olay onun hayatta edineceği erken ama acı tecrübelerin henüz ilkiydi. Olayın ne ya da nasıl olduğu hiç önemli değildi; önemli olan değer verdiği arkadaşlarının ona vurduğu darbeydi.

İşin aslı bir oyuna kurban gitmişti. Bazı kendini bilmezler onun sırrını deşifre etmiş ve akılları sıra onu kandırmışlardı. Duygularını paylaşımı ona pahalıya mal olmuştu. Başkasının ağzından yazılan sahte ve yalanlarla dolu bir kâğıt parçası oyunun ana temasıydı. Aynı havayı soluduğu, canından çok sevdiği “arkadaş geçinenler”, anlık bir ihanetle, ona bir ömre bedel acı ve hüznün yaşatmıştı; gerçi işin boyutunu ve mahiyetini yıllar sonra bir tesadüf eseri öğrenecekti ama bu, ona iyi niyetinin başına her daim iş açacağı ilk göstergesiydi: Hayatta yaşayacağı daha ne kumpaslar olacaktı. Ve bir gün hayatın acımasızlığını gerçek anlamda görüp anladığında, “Keşke hep çocuk ve saf kalabilseydim”, diyecekti.

Çocukken bile içindeki saflığı koruyamayan, sevgiden, sevmekten bihaber insanların varlığı ne yazık ki bir gerçektir; düşünmesi bile akıllara zarar bir gerçek hem de. Böyle bir durumun olma ihtimali, asla tasavvur edemeyeceği bir boyuttaydı. Öyle ya, tek bildiği inanmak, güvenmek ve paylaşmak iken, herkesi kendi gibi bilirdi: Temiz kalpli, çıkarsız ve duyarlı. Ya da diğerlerinin tabiriyle: Saf... Oysa saf olmak, aptallıktı ona göre; ona çok uzak bir sıfat, bilemezdi ki saflığın inanmakla eş değer olduğunu. İnanmak, paylaşmak ve değerlerine sahip çıkmak. Değerlerinin bir oyuna kurban gitmesi, daha da ötesi sevdiklerinin ona ihanet etmesi mümkün müydü...

Ne yazık ki insanlar yaşadıkları tecrübelerle olgunlaşır. Kimi erken kimi geç tanışır yüze gülen gözlerin aslında bin bir entrikayla gerçeği yansıtmadığını... Bazısı vardır ki buz kalbi hep aynı katılıkta kalır; bazısı vardır ki kalbi hamur gibi yumuşacıktır: Sevmeyi sever, karşılıksız sever ya da sevmese bile bunu belli etmez. Sevebilmek onun has özelliğidir. Sevmeyi bekler hayatı boyunca. Sevgiyle büyür, sevgiyle yaşar, sevgiyle beslenir ve yine sevgiyle ölür.